

50 anys d'Antoni Clavé

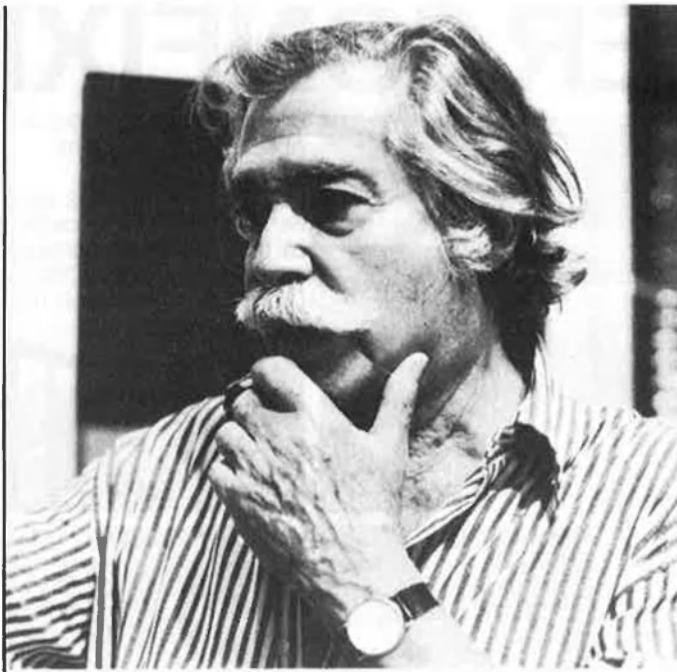
El Palau Robert de Barcelona acull fins al 28 de febrer una vuitantena de les pintures més significatives de la trajectòria d'Antoni Clavé.

La mostra aplega obres pictòriques realitzades entre 1939 i 1989, en un recorregut sintètic dels moments i treballs més representatius del pintor. És amb aquesta voluntat que els organitzadors han pogut recuperar dues obres primerenques, un paravent i una sèrie feta a Nova York que mai havia estat exposada.

«No és una voluntat exclusiva de fer una antològica d'en Clavé, que per la seva trajectòria ja està prou justificada, sinó de recuperar la seva figura des del punt de vista institucional. És a les institucions a qui correspon reconèixer el seu valor», comenta la comissària de l'exposició, la crítica d'art Conxita Oliver.

És en aquest sentit que se li ha atorgat la medalla d'or de la Generalitat, la medalla de la ciutat de Barcelona i que s'organitzarà pròximament una exposició itinerant per diverses ciutats i països, com també la compra per part de les distintes institucions d'obra seva, tal com va comunicar el cap del departament d'Arts Plàstiques de la Generalitat, Josep Miquel Garcia.

Antoni Clavé, nascut a Barcelona l'any 1913, inicià l'aprenentatge artístic com a il·lustrador i cartellista durant els anys d'efervescència política i cultural de la II República. Tres cartells d'aquesta època presents a l'exposició donen testimoni de la referència a etapes i experiències anteriors, constant al llarg de la seva evolució. Recordem que en

Antoni Clavé.

els seus cartells de cinema dels anys trenta ja emprava el *collage*, igual que en els seus decorats teatrals s'entreveuen els efectes de la textura o la importància de la matèria, que tant hauria de significar en la seva obra posterior.

Clavé, que va haver de fugir a França després de la guerra civil, entrà en contacte amb els pintors de l'anomenada Escola de París (els Picasso, Gris, Vines, Peinado, Bores o Domínguez), on trobà la possibilitat de desenvolupar una pintura d'experimentació de les diverses tècniques i matèries, a través de les quals ha obtingut innovacions plàstiques d'una força expressiva poc comuna.

A partir dels anys cinquanta Clavé es dedicà ple-

ció i amistat. En aquesta sèrie realitzada entre el 1981 i 1985 fa una revisió total de les seves etapes anteriors.

Una de les sèries més representatives, presents en l'exposició, és un recull de pintures-collages de «Retorn al Japó» (1986-1987) que reuneixen les qualitats formals característiques de l'obra del pintor i que són plenes d'una maduresa i sensibilitat, que li permet penetrar dins la cultura japonesa utilitzant com a element pictòric la cal·ligrafia, els segells i tot el grafisme nipó, com a discurs plàstic de les seves composicions.

El fet que Clavé repregués temes anteriors i els reactualitzés o bé prosseguís l'execució d'obres deixades sense acabar des de molt de temps, l'hi permet d'establir una connexió temàtica entre els distintes moments, i configuren una unitat conceptual a través de la seva evolució formal, que dona una magnífica i coherent visió de conjunt, del que ha estat la seva creació pictòrica.

Una antològica, per tant, que no sols és merescuda, sinó necessària per a admirar l'evolució d'un dels nostres pintors més valuosos, que sempre ha estat vinculat a la cultura catalana des de la seva pràctica artística constant i sense concessions. En l'acte inaugural Clavé, en una actitud característica de la seva personalitat, va refusar de fer cap comentari sobre la seva obra: «prefereixo que parli la pintura per mi», va sentenciar amablement.

Salvador Rodés

nament a la pintura, deixant a banda els treballs d'escenografia i com a il·lustrador, que li havia permès d'adquirir domini sobre les diferents tècniques i pràctiques artesanals, de les quals tan bons resultats obtindria plàsticament. L'antològica mostra obres d'aquesta època decisiva, sobretot de la producció dels anys setanta, quan en la seva pintura de caràcter tenebrós i barroc comença a utilitzar profusament el *collage* de paper, el paper pintat i arrugat, i diferents elements, objectes i matèries de gran força gràfica que s'integren en les sòlides i estructurades composicions.

Destaquem la col·lecció «A don Pablo», en homenatge a Pablo Picasso, per qui sentia una gran admira-